

Andrapristagare högstadiet 2017

Författare: Kata Burgmann

Skola: Snitz i Stockholm

Motivering: En stark och spännande novell med en överraskande vändning mot slutet som ger en härlig läsoplevelse. Texten är dramaturgiskt skriven på ett mycket säkert sätt.

Hon står och känner den kalla betongen mot sina fötter. Människor har samlats flera meter under henne och alla tittar på det höga tornet. Gråten trycker i hennes bröst, men det får hon inte visa. Ska hon hoppa? Kommer hon att våga?

Minnen visar mat som sveps in i folie och läggs i kylen. Disken i diskhon staplas, stel luft och ett moln av etanol-ånga fyller rummet. En cigarett ligger i askkoppen, den är hel än, men det ryker från änden och lovar inte en oförändrad framtid. Rödvinet är utspillt över bordet, två flaskor sprit står på bordet mellan bitar av glas. En svag knakning hörs från dörren. Hon ser hennes mamma, gula tänder och smutsigt hår, luta mot köksdörren. Den svaga och magra kvinnan går förbi henne, utan att säga ett ord och sätter sig vid bordet. Hennes darrande blekgula fingrar vrider sig kring cigaretten. Hon håller upp ett glas.

Efter ett par minuter av tystnad står flickan inte ut med rökmolnet som bildats i rummet, och lämnar modern hon älskat i så många år. Smärtsamt faktum är det, att anledningen till ens mors död är att inte ha försökt hjälpa tidigare. Polisen kom inom två timmar efter hon lämnat kvinnans lägenhet. Men den kvinnan, som en gång var hennes moder, hade redan dött. I en ideal värld skulle hon ha dött vid 87 av en plötslig hjärtattack, och inte av att ha druckit sig full, svimmat av och drunknat i sprit och hennes egna magsafter. Det tänker hon på innan hon lägger sig, innan hon äter, innan hon dricker. Det är allt som finns. Att inte kunna ta tillbaka allt hon sa, inte skylla faderns misstag på den goda modern. "Jag kan inte tänka på det här längre. Jag vill inte tänka på det här längre. Jag vill att allt ska ta slut" ekar det i hennes huvud.

Hon ser ner på människorna under henne. En tår letar sig ur ögonen och faller till marken. "Jag kan inte göra det här" viskar hon, tyst för sig själv.
Nu. Nu. Nu. Nu. Andetag in, andetag ut. Nu.

Hon känner kanten och lutar framåt. Luften stryker hennes kropp, och hon rör sig precis som hon lärt sig. Plötsligt är det mörkt och kallt. Det känns som om hon inte kan andas, som om sju ton väger ner kroppen. Allt är över och gjort är gjort.

Vattenytan spräcks och hon kan höra publiken jubla. Blicken färdas åt höger där juryn sitter, tre tior och två nior. Ingen ser att hon gråter för bassängens vågor sköljer bort allt. "Bara mamma kunde sett mig nu" viskar hon till det ljumma vattnet och simmar mot bassängkanten.